Philip Larkin

DE GEDICHTEN

Adriaen Brouwer (ca.1630)

DE KAARTSPELERS

Piet van de Zwijnspuug strompelt naar de deur
En piest in 't donker. Regen klettert door
Het pad en vormt een kleiïg modderspoor.
Dirk Hondskop drinkt maar raak naar willekeur,

Zijn kleipijp steekt hij aan met kool en tang,
En boert de rook. Jan Lul snurkt met de wind,
Zijn doodskop vuurverlicht. Men drinkt een pint,
Breekt mossels open, kokkelt kroeggezang
. . .

(p. 185)

P H I L I P L A R K I N

D E G E D I C H T E N

The Less Deceived,
The Whitsun Weddings,
High Windows,
&
"Aubade"

Uit het Engels vertaald door
Cornelis W. Schoneveld

tweetalige uitgave

2020

Omslagillustratie: standbeeld van Philip Larkin door Martin Jennings, voor het Paragon Station te Hull, onthuld in 2010.

© 2020 Translation / Vertaling: C.W. Schoneveld

ISBN:
NUR: 306

INHOUD

Het cijfer vooraan geeft het oorspronkelijke plaatsnummer aan in de drie bundels. In deze vertaling is de plaatsing der gedichten chronologisch, zoals weergegeven in de rechterkolom.

INLEIDING blz 9

THE LESS DECEIVED (1955) [L 1 - L 29]	DE MINDER BEDROGENE [= I 1 - I 33]	blz.
L 8 Going - - - - - - - - - -	I 1. Gaande	15
L 2. Wedding-Wind - - - - - - -	I 2. Bruiloftswind	17
L29.At Grass - - - - - - - - -	I 3. In de wei	19
L 4. Coming - - - - - - - - - -	I 4. Komend	21
L 6. Dry-Point - - - - - - - - -	I 5. Droge naald	23
L21. Spring- - - - - - - - - - -	I 6. Voorjaar	25
L26. If, My Darling - - - - - - -	I 7. Als, mijn lief	27
L 9. Wants - - - - - - - - - -	I 8. Behoeften	29
L13. No Road - - - - - - - - -	I 9. Geen weg	31
L22. Deceptions- - - - - - - - -	I 10. Bedrogenen	33
L14. Wires- - - - - - - - - - -	I 11. Draden	35
L 7. Next, Please - - - - - - - -	I 12 .Wie volgt?	37
L24. Absences - - - - - - - - -	I 13. Elders zijn	39
L25. Latest Face - - - - - - - -	I 14. Jongste gelaat	41
L28. Arrivals, Departures - - - -	I 15. Aankomst, vertrek	43
L 1. Lines on a Young Lady's photograph Album- - - -	I 16 Op het fotoalbum van een jonge vrouw	45
W15. Days- - - - - - - - - - -	I 17. Dagen	49
L12. Whatever Happened? - - - -	I 18. Wat gebeurde er toch?	51
L20. Triple Time - - - - - - - -	I 19. Tijd in drievoud	53
L 5. Reasons for Attendance - - -	I 20. Redenen voor bijwoning	55
L23. I Remember, I Remember - -	I 21. Ik weet nog, ik weet nog	57
L11. Born Yesterday - - - - - -	I 22. Van gisteren	61
L19. Poetry of Departures - - - -	I 23. Poëzie van opstappen	63
L18. Toads- - - - - - - - - - -	I 24. Padden	65
L27. Skin - - - - - - - - - - -	I 25. Huid	69
W11. Water - - - - - - - - - -	I 26. Water	71
W14.Take One Home for the Kiddies - - - - - - - - -	I 27 Neem 'r een mee voor de kleintjes	73
W 8. For Sidney Bechet - - - -	I 28 Voor Sidney Bechet	75
L16. Age - - - - - - - - - - -	I 29. Leeftijd	77
L15. Church Going- - - - - - - -	I 30. Kerkgang	79
L17. Myxomatosis - - - - - - - -	I 31. Konijnenziekte	83
L 3. Places, Loved Ones - - - - -	I 32. Plaatsen, geliefden	85
L10. Maiden Name- - - - - - - -	I 33. Meisjesnaam	87

THE WHITSUN WEDDINGS (1964) [=W 1 - W 32]	DE PINKSTERBRUILOFT EN (1955-1964) [=II 1 - II 28]]	Blz. 28]89
W 2. Mr Bleaney - - - - - -	II 1. Meneer Bleaney	91
W22. The Importance of Elsewhere	II 2. Het belang van elders	93
W27. Reference Back - - - - -	II 3. Terugverwijzing	95
W 3. Ignorance - - - - - - -	II 4. Onwetendheid	97
W22. An Arundel Tomb - - - -	II 5. Een Arundel tombe	99
W24. First Sight - - - - - - -	II 6. Op 't eerste gezicht	103
W 4. Love Songs in Age- - - -	II 7. Liefdeslied op leeftijd	105
W12. The Whitsun Weddings - -	II 8. De inksterbruiloften	107
W13. Self's the Man - - - - -	II 9. Zelfzucht	113
W 9. Home is so Sad - - - - -	II 10. Thuis is zo triest	115
W31. Afternoons - - - - - -	II 11. Namiddagen	117
W19. A Study of Reading Habits -	II 12. Studie van leesgewoontenn	119
W20. As Bad as a Mile- - - - -	I 13. Wèl geschoten . . .	121
W 7. Faith Healing - - - - - -	II 14. Gebedsgenezing	123
W16. MCMXIV - - - - - - -	II 15. MCMXIV	125
W17. Talking in Bed - - - - -	II 16. Praten in bed	127
W21. Ambulances - - - - - -	II 17. Ziekenwagens	129
W 5. Naturally the Foundation will Bear Your Expenses -	II 18. Uiteraard vergoedt de Stichting uw onkosten	131
W18. The Large Cool Store- - -	II 19. Het koele warenhuis	133
W 1. Here - - - - - - - - - -	II 20. Hier	135
W 3. Nothing To Be Said - - -	II 21. Niets te zeggen	137
W 6. Broadcast - - - - - - -	II 22. Radio-uitzending	139
W28. Wild Oats - - - - - - -	II 23. Wilde haren	141
W29. Essential Beauty- - - - -	II 24. Wezenlijke shoonheid I II	143
W30. Send No Money- - - - -	II 25 Geen betaling vooraf	145
W10. Toads Revisited - - - - -	II 26. Padden herbezocht	147
W23. Sunny Prestatyn - - - - -	II 27. Het zonnige restatyn	151
W25. Dockery and Son - - - -	II 28. Dockery en zoon	153

NB. Voor de hier ontbrekende
W 8, 11, 14 en 15
Zie boven onder "De Minder
Bedrogene" I 28, I 26, I 27 en I 17

HIGH WINDOWS (1974) [=H 1 - H 24]	HOGE RAMEN (1964-1974) [=III 1 - III 24]	Blz. 157
H18. Solar- - - - - - - - - - -	III 1. Zonnig	159
H 6. High Windows - - - - - -	III 2. Hoge ramen	161
H 16. How Distant - - - - - -	III 3. Hoe verweg	163
H 7. Friday Night in the Royal Station Hotel - - -	III 4. Vrijdagavond in 't Koninklijk stationshotel	165
H 19. Annus Mirabilis - - - - -	III 5. Annus mirabilis	167
H 2. Sympathy in White Major - -	III 6. Sympathie in braaf groot	169
H 3. The Trees - - - - - - -	III 7. Geboomte	171
H17. Sad Steps - - - - - - -	III 8. Droeve treden	173
H12. Posterity- - - - - - - -	III 9. Het nageslacht	175
H14. Homage to a Government - -	III 10. Hulde aan een regering	177
H 1. To the Sea - - - - - - -	III 11. Naar zee	179
H24. The Explosion - - - - - -	III 12. De ontploffing	183
H10. The Card-Players - - - - -	III 13. De kaartspelers	185
H13. Dublinesque - - - - - - -	III 14. Dublinesk	187
H15. This Be The Verse- - - - -	III 15. Dit zij het vers	189
H20. Vers de Société - - - - - -	III 16. Gezelschapsvers	191
H23. Cut Grass - - - - - - - -	III 17. Gemaaid gras	195
H 5. Forget What Did - - - - -	III 18 Vergeten wat gedaan	197
H 4. Livings: I, II, III - - - - -	III 19. Beroepen: I, II, III	199
H 9. Going, Going - - - - - - -	III 20. Eenmaal, andermaal	205
H11. The Building- - - - - - -	III 21. Het gebouw	209
H 8. The Old Fools- - - - - -	III 22. De oude dwazen	213
H22. Money - - - - - - - - -	III 23. Geld	217
H21. Show Saturday - - - - -	III 24. Schouwspel-zaterdag	219
No. 86. Aubade (1977) - - - -	IV. Aubade	225

APPENDIX:

De titels in hun oorspronkelijke volgorde in de drie bundels 228

INLEIDING

Philip Larkin werd geboren in 1922 in Coventry (zie I 21) waar zijn vader een bestuursfunctie vervulde. In de Tweede Wereldoorlog, afgekeurd wegens slechte ogen (II 12), ging hij Engels studeren in Oxford (I 16, II 28), waar hij bevriend raakte met de latere romanschrijver Kingsley Amis (1 22). Na een bibliotheekopleiding werkte hij in diverse plaatsen, o.a. in Leicester. In 1950 werd hij benoemd tot onderbibliothecaris in Belfast, Noord Ierland (I 15, II 2), en in 1955 volgde zijn benoeming tot universiteitsbibliothecaris in Hull. Dat bleef hij tot zijn dood in 1985. In die functie verwierf hij groot gezag en bracht hij een radicale modernisering en uitbreiding tot stand van het universiteitsbibliotheekwezen, met de bouw van een nieuwe zeer moderne huisvesting.

Ongetrouwd gebleven,[1] woonde hij daar aanvankelijk op een kamer (II 1) en vanaf 1956 enige jaren op de topverdieping van een groot huis (III 2). Hij weigerde in de loop der tijd diverse prestigieuze benoemingen en onderscheidingen en stierf op 63-jarige leeftijd aan keelkanker. Opvallend is dat zijn roem op slechts drie bundeltjes rust, die hij publiceerde tijdens zijn loopbaan als bibliothecaris, in 1955, 1964 en 1974. Zij bevatten totaal 85 gedichten, geschreven vanaf 1946, wat neerkomt op gemiddeld drie gedichten per jaar. Wel schreef hij nog enige honderden andere gedichten, uitgegeven in een enkele jeugdbundel, of later apart gepubliceerd, of ongepubliceerd gebleven tijdens zijn leven.

In 2003, achttien jaar na zijn dood in 1985, werd Larkin in een enquête van de Poetry Book Society gekozen tot de meest geliefde Engelse dichter van de voorgaande 50 jaar, en in 2008 noemde *The Times* hem de grootste Engelse schrijver van na de Tweede Wereldoorlog. Op 2 november 2016 werd een stenen gedenkteken voor hem onthuld in de "Poets' Corner" in West Minster Abbey.

Dat Larkin zo'n grote reputatie heeft weten te verwerven hangt sterk samen met hoe hij zich als dichter ontwikkelde, Als jong student werd hij zeker beïnvloed door dichters als T.S. Eliot, W.B. Yeats en Ezra Pound, die complexe gedichten schreven, zonder strakke vormen en met moeilijk te begrijpen beeldspraak, en die zo slechts een zeer selecte lezersgroep wisten te bereiken. Metrum en rijm, van oudsher essentiële elementen in de Engelse poëzie, werden door hen veronachtzaamd. Achteraf gezien kunnen we echter vaststellen dat juist die elementen Larkin bijzonder sterk aantrokken en een uiterst belangrijke kant van zijn werk zijn geworden.. Zelf onthulde hij eens dat het de late negentiende-eeuwer Thomas Hardy (meer bekend als romanschrijver dan als dichter) is geweest die hem op dit spoor had gezet, ook al door een levenshouding die

[1] Wel had hij tot aan zijn dood een trouwe levensgezellin in de onconventionele Monica Jones, die Engelse letterkunde doceerde aan de Unversiteit van Leicester.

gekenmerkt werd door (soms wrange) ironie en de afwezigheid van luchthartigheid of optimisme.

In het gebruik van die traditionele vormen is Larkin echter het absolute tegendeel van gemakzuchtig. Dit blijkt uit het feit dat hij in de combinatie van strofevorm, rijmpatroon, en metrum nooit in herhaling vervalt, en dus consequent voor elke inhoud een eigen vorm koos. Dit geldt zelfs voor de paar sonnetten van zijn hand, zie I 6, I 18, III 4, 13. Slechts een vijftiental van de 81 gedichten zijn rijmloos, waarvan de helft nog in zijn eerste bundel. En bij het toegepaste rijm maakte hij het zich ook allerminst gemakkelijk door de grote verscheidenheid aan patronen, al paste hij in een aantal gedichten ook consequente halfrijm-patronen toe. In voorkomende gevallen wordt aan de toegepaste versvorm een verklarende voetnoot gewijd. Dit geldt ook wanneer het toegepaste rijmschema niet onmiddellijk in het oog springt, of in het oor klinkt.

Wat de metra betreft blijkt dat Larkin gaandeweg vaker gebruik maakte van z.g. heffingsvers. Dat houdt in dat het aantal accenten per regel wel steeds strikt gelijk gehouden is, maar dat tussen die accenten, en eventueel vóór het eerste en ná het laatste accent, één of twee (maar nooit meer!) onbeklemtoonde lettergrepen voorkomen. Dit levert per regel steeds willekeurig wisselende patronen op. Een gedicht met het patroon van b.v. drie accenten per regel kan dan minimaal vijf en maximaal elf lettergrepen tellen:

van: / x / — x / — x/

tot: /— —- x/ — — x/ — — x / — — /

Bij de vertaling hiervan heb ik de vrijheid genomen de oorspronkelijke patronen niet steeds per regel strak te volgen, maar mij wel te houden aan het aantal accenten en het maximum van twee onbeklemtoonde klanken eromheen.

Larkin heeft met zijn toepassing van bewust traditionele vormen toch zeer ontraditionele en originele poëzie weten te scheppen en vernieuwing te bereiken. Daarbij maakte hij gebruik van het alledaagse leven, van zeer herkenbare handelingen, gebeurtenissen en ervaringen, waar hij vervolgens een hoogst persoonlijke wending aan weet te geven, of juist algemene waarheden aan te ontlenen. Daarbij gebruikte hij vele verschillende stemmen en stemmingen. In tegenstelling tot een neiging die men hier en daar kan waarnemen, dient de lezer zich echter niet in de verleiding te laten brengen het resultaat steeds direct te vereenzelvigen met wat de dichter in het dagelijkse leven deed, dacht en nastreefde. Bij het ene gedicht is die scheiding duidelijker en gemakkelijker te maken dan bij het andere. Larkin zelf was zich ervan bewust dat niet al zijn lezers dat konden of wilden doen. Het gaf hem eens een opmerking in, waarvoor ik de lezer kortheidshalve verwijs naar de voetnoot 1 bij II 18 (p. 131).

Bij een onderlinge vergelijking van de drie bundels valt op dat in de eerste de dichter zich bijna geheel concentreert op de gevoelens en gedachten die bij hemzelf leven of die de wereld rondom hem bij

hem teweegbrengen, terwijl in de tweede bundel hij zich voor zo'n tweederde gedeelte juist met zijn gevoelens en commentaar op de wereld rondom hem richt, maar vaak nog wel in relatie met hemzelf. In de derde bundel gaat niet meer dan een vierde deel nog uitsluitend over hemzelf, waarbij de "hoge ramen" in de titel uitzicht lijken te bieden op de wereld om hem heen, die hij vervolgens afstandelijk duidt en, vaak kritisch en van illusies ontdaan benadert.

In dit verband is er gekozen om de gedichten chronologisch te plaatsen i.p.v. de daarvan afwijkende volgorde aan te houden die Larkin zelf toepaste in zijn drie bundels. Sommigen zeggen dat zo de balans die hij in de presentatie nastreefde verloren gaat. Het viel mij echter moeilijk bepaalde patronen te ontdekken, anders dan dat hij naar maximale variatie leek te streven en autobiografische ontwikkelingen juist leek te verhullen, vooral op het gebied van zijn houding tot de vrouwen met wie hij omging.

Voordeel van een chronologische weergave is nu dat die juist kan laten zien wat Larkin in een bepaalde tijdsspanne bezighield.[1] Daarmee wordt bovendien tegemoetgekomen aan de historiserende benadering van dichters en hun dichterschap, die nu bij literatuuronderzoek in zwang is. Dit is in tegenstelling tot de daarvoor overheersende opvatting, dat elk gedicht een zelfstandige eenheid is die op zichzelf dient te worden benaderd en begrepen. Dit sluit aan bij de gedachte dat niet de dichter maar het gedicht-als-kunstobject in zijn historische context dient te worden gezien. Het is vooral de dichter T.S. Eliot geweest die zich hierop toelegde en deze benadering van gedichten in een historisch doorlopende traditie van navolging en vernieuwing propageerde. Larkin lijkt zich dus te hebben aangepast aan die zienswijze en voor de geïnteresseerde lezer staan daarom in een appendix de gedichten nog opgesomd in die oorspronkelijke volgorde. [2]

Onder de Engelse tekst zijn van elk gedicht jaar en maand van voltooiing vermeld. In de Inhoudsopgave staan rechts de vertaalde titels in de hier toegepaste chronologische volgorde en links de Engelse titels in Larkin's drie bundels, voorafgegaan door het oorspronkelijke plaatsnummer in de bundel zelf. De laatste opgenomen tekst, het indrukwekkende "Aubade", dat mij doet denken aan Hamlet's "To be or not to be" monoloog, werd voltooid in 1977 drie jaar na de uitgave van de derde bundel, en is het enige grote gedicht dat Larkin voor zijn dood in 1985 nog apart publiceerde.

---

[1] Zie bijvoorbeeld de vertalingen I 28, I 26, I 27, en I 17 oorspronkelijk pas opgenomen in de tweede bundel, respectievelijk als nummer W8, W11, W14 en W 15.
[2] Verwijzingen in voetnoten naar "Burnett" betreffen *The Complete Poems, Philip Larkin, edited and with an introduction and commentary by Archie Burnett,* Farrar, Straus and Giroux, New York, 2012. De datum van voltooiing van elk gedicht is gebaseerd op de annotaties in die uitgave, waarin echter de plaatsingsvolgorde van de gedichten zelf nog die van in de bundels is.

L 1 – L 29

THE LESS DECEIVED [1]

geschreven van februari 1946 tot januari 1954
uitgegeven in november 1955

[1] Zie voor deze titel gedicht I 10, aantekening bij Engelse tekst (blz. 32).

I 1 – I 33 [1]

DE MINDER BEDROGENE

[1] De vier extra hier opgenomen gedichten I 17, 26, 27 en 28 werden pas gepubliceerd in de volgende bundel, maar zijn hier tussengevoegd op hun chronologische plaats.

L 8. GOING

There is an evening coming in
Across the fields, one never seen before,
That lights no lamps.

Silken it seems at a distance, yet
When it is drawn up over the knees and breast
It brings no comfort.

Where has the tree gone, that locked
Earth to the sky? What is under my hands,
That I cannot feel?

What loads my hands down?

(feb. 1946)

I 1. GAANDE

Er komt een avond langzaam aan
Dwars door het land, zoals nog nooit gezien,
Geen lamp licht op.

Zijdeachtig lijkt hij van verre, toch
Eenmaal opgetrokken langs knieën en borst
Brengt hij geen kalmte.

Waar is de boom heen, die grond
Klonk aan de lucht? Wat zit onder mijn hand,
Dat ik maar niet voel?

Wat drukt mijn hand neer?

L 2. WEDDING-WIND

The wind blew all my wedding-day,
And my wedding-night was the night of the high wind;
And a stable door was banging, again and again,
That he must go and shut it, leaving me
Stupid in candlelight, hearing rain,
Seeing my face in the twisted candlestick,
Yet seeing nothing. When he came back
He said the horses were restless, and I was sad
That any man or beast that night should lack
The happiness I had.

Now in the day
All's ravelled under the sun by the wind's blowing.
He has gone to look at the floods, and I
Carry a chipped pail to the chicken-run,
Set it down, and stare. All is the wind
Hunting through clouds and forests, thrashing
My apron and the hanging cloths on the line.
Can it be borne, this bodying-forth by wind
Of joy my actions turn on, like a thread
Carrying beads? Shall I be let to sleep
Now this perpetual morning shares my bed?
Can even death dry up
These new delighted lakes, conclude
Our kneeling as cattle by all-generous waters?

(sep. 1946)

I 2. BRUILOFTSWIND [1]

Mijn huwelijksdag lang woei de wind,
En mijn huwelijksnacht was de hooswinden nacht;
En een staldeur stoorde steeds maar met zijn gebonk;
Hij moest die dus gaan sluiten, mij in versuffing
Latend bij kaarslicht onder regenklank;
Ik zag mijn hoofd in de gekrulde kandelaar,
Maar zag toch niets meer. Weer terug noemde hij
De paarden onrustig, en zelf was ik bedroefd
Dat mens noch dier een aandeel had die nacht
In dit geluk van mij.

Nu overdag,
Bij zon, is door de loeiwind alles gehavend.
Hij kijkt naar wat is overstroomd, en ik
Draag een rietmand naar de kippen-ren,
Zet hem neer, en staar. Alles is wind,
Gierend door bos en wolken, jagend
Langs mijn schort en het wasgoed aan de lijn.
Is dit te dragen, zo'n belichaming door wind
Van vreugde waar mijn werk om draait, als 'n draad
Die kralen rijgt? Zal men mij laten slapen
Nu deze eeuwige ochtend mijn bed deelt?
Droogt zelfs de dood ooit nog
Dit nieuw heerlijk meer; eindigt hij
Ons knielen als vee aan al-voedende wateren?

---

[1] De ik-figuur in dit gedicht kan gebaseerd zijn op Ruth Bowman met wie de dichter zich na vijf jaar verkering in 1948 verloofde, toen zij 21 jaar oud werd. De verloving werd na 2 jaar verbroken. Zie daarvoor voetnoot 3 bij III 5 "Annus Mirabilis"). Van 1946 tot de zomer van 1950 verrichtte Larkin bibliotheekwerk in Leicester. Zie ook II 23.

L 29. AT GRASS

The eye can hardly pick them out
From the cold shade they shelter in,
Till wind distresses tail and mane;
Then one crops grass, and moves about
—The other seeming to look on—
And stands anonymous again.

Yet fifteen years ago, perhaps
Two dozen distances sufficed
To fable them: faint afternoons
Of Cups and Stakes and Handicaps,
Whereby their names were artificed
To inlay faded, classic Junes—

Silks at the start: against the sky
Numbers and parasols: outside,
Squadrons of empty cars, and heat,
And littered grass: then the long cry
Hanging unhushed till it subside
To stop-press columns on the street.

Do memories plague their ears like flies?
They shake their heads. Dusk brims the shadows.
Summer by summer all stole away,
The starting-gates, the crowd and cries—
All but the unmolesting meadows.
Almanacked, their names live; they

Have slipped their names, and stand at ease,
Or gallop for what must be joy,
And not a fieldglass sees them home,
Or curious stop-watch prophesies:
Only the groom, and the groom's boy,
With bridles in the evening come.

(jan. 1950)

I 3. IN DE WEI

Nauwelijks zichtbaar is het span
Waar 't in de koele schaduw staat,
Tot wind hun staart en manen spreidt;
De ene graast, en stapt wat dan,
—'t Lijkt of de ander 'm gadeslaat—
En staat weer stil in naamloosheid.

Toch maakt, terug vijftien jaar, een reeks
Van races, hoogstens twee dozijn,
Nog zwak van eeuwige roem gewag,
Hun naam, in handicaps en stakes,
Gegrift in bekers, fraai en fijn
Maar nu vervaagd, na n' hoogtij junidag—

't Gewambuisd starten; in de lucht
Getallen; parasols in 't veld,
Veel auto's leeg in hete staat,
Het gras bezaaid: dan luid gerucht
Dat klinkt tot het zich tanend meldt
In 'n laatste-nieuws rubriek op straat.

Plaagt terugzien, als een vlieg, hun oor?
Zij schudden 't hoofd. De schaduw lengt.
Zomer na zomer sloop reeds heen:
Publiek, het starthek, 't kretenkoor—
Alleen nog 't gras dat ze niet krenkt.
Hun naam staat nog geboekt, alleen

Hun nu ontgaan; plaats rust in 't veld
Of draf geeft hen nog wel plezier;
Geen kijker ziet ze huiswaarts gaan,
Noch stopwatch die benieuwd voorspelt:
Slechts 'n rijknecht, met zijn hulp, gespt hier
Bij avond nog de leidsels aan.

L 4. COMING

On longer evenings,
Light, chill and yellow,
Bathes the serene
Foreheads of houses.
A thrush sings,
Laurel-surrounded
In the deep bare garden,
Its fresh-peeled voice
Astonishing the brickwork.

It will be spring soon,
It will be spring soon—
And I, whose childhood
Is a forgotten boredom,
Feel like a child
Who comes on a scene
Of adult reconciling,
And can understand nothing
But the unusual laughter,
And starts to be happy.

(feb. 1950)

I 4. KOMEND

Als avonden lengen,
Baadt 't licht, nog gélig
En kil, het serene
Voorhoofd van huizen.
Een lijster zingt,
Omringd door laurieren
In tuinen diep en kaal, en
Zijn vers-gepèlde stem
Verbijstert de baksteen.

Snel zal 't lente zijn,
Snel zal 't lente zijn—
En ik, na een jeugd
Van vergeten verveling,
Voel me een kind
Dat een toneel opkomt
Van volwassen verzoening,
En niets anders kan vatten
Dan 't ongewoon lachen,
En dat proeft aan blijdschap.

L 6. DRY-POINT

Endlessly, time-honoured irritant,
A bubble is restively forming at your tip.
    Burst it as fast as we can—
It will grow again until we begin dying.

Silently it inflates, till we're enclosed
And forced to start the struggle to get out:
    Bestial, intent, real.
The wet spark comes, the bright blown walls collapse,

But what sad scapes we cannot turn from then:
What ashen hills! what salted, shrunken lakes!
    How leaden the ring looks,
Birmingham magic all discredited,

And how remote that bare and sunscrubbed room,
Intensely far, that padlocked cube of light
    We neither define nor prove,
Where you, we dream, obtain no right of entry.

(mrt 1950)